

Premalo je takšnih proslav...

Več kot mesec dni pred našim praznikom so se na Katarini začele velike priprave. Zastavili smo si precej zahtevno in težko nalogo. Kar najbolj slovesno smo hoteli počastiti dan republike, ker pa je letos minilo petindvajset let, odkar stoji na Katarini tudi šola, smo sklenili, da k praznovanju dneva republike priključimo še praznovanje 25-letnice naše šole.

Šola na Katarini je izredno pomembna, ne samo za otroke — šolarje, ampak tudi za vse krajanje. Zanje je šola kulturni, športni in sploh družabni center. Zavoljo tega ni čudno, da so se pripravam na dvojni praznovanje z velikim veseljem priključili razen učencev OŠ J. Kalana tudi OO ZSMS in KS Trnovec-Topol.

Vzdušje v šoli je bilo iz dneva v dan bolj napeto, naelektreno; vsi skupaj smo komaj čakali, da bomo pokazali, kaj vse lahko napravijo mlade delovne roke. Končno je prišel težko pričakovani dan. Dopoldne smo s programom obiskali tovarno Aero-Celuloza. Tam so nas zelo prijazno sprejeli in z zanimanjem prisluhnili našemu recitalu. Popoldne ob šestnajstih se je začela proslava za krajanje in vse tiste učitelje, ki so na šoli poučevali od začetka njenega delovanja. Med povabljeni so bili tudi predstavniki našega pokrovitelja Aero-Celuloze, Turističnega društva Katarina ter osnovnih šol iz Preske in Sore.

Naš razred — dvorana se je napolnil do zadnjega kotečka, ne glede na neugodne vremenske razmere. Ves program je izzvenel zelo slavnostno, še posebej zaradi tega, ker je na ta dan izreklo svojo zaobljubo pet

novih pionirjev. Mladi igralci so s svojo igrico zelo navdušili občinstvo. Ves program je povezoval dekliški zborček, ki je nastal med vajami, ko so si dekleta naporne večerne ure popestrila s petjem rodoljubnih in borbenih pesmi.

S skromno zakusko smo zaključili naše srečanje ob dvojnem prazniku. Za krajanje je bilo to prijetno družabno srečanje, zadovoljno so si ogledovali razstavljene izdelke svojih otrok, navdušeno prelistavali kronike, ki so jih učitelji dolga leta vestno pisali in marsikdo je med orumenelimi listi našel svoje ime ali celo fotografijo. Posebno prišrčni so bili pogovori nekdanjih učiteljev z njihovimi učenci. Vsi so navdušeno pripovedovali, da si takšnih proslav in srečanj še želijo.

Praznovanje na Katarini smo v športnem duhu zaključili v ponedeljek, ko je šolsko športno društvo organiziralo prvenstvo v namiznem tenisu za vse krajanje. Udeležba je bila polnoštevna, tekmovali so pionirji(ke), mladinci(ke) in člani(ce). Zmagovalci so prejeli diplome in nagrade.

Zaključna misel in želja nas vseh — učencev, mladincev, krajanov in učiteljev, je bila, da bi še naprej tako uspešno sodelovali.

PREJELI SMO

Molk administracije

V lanskem februarju sem zaprosil izvršni svet občine Ljubljana-Siška, da bi le-ta odločil o spornosti in pravici do gradbene lokacije v hribovski vasi Studenčice. V sami vasi je v breg izkopal gradbeno jamo že graditelj sam. Neobdelano, iznakaženo parcelo pa je lastnica namenila prodaji, če bo gradnja na tej parceli mogoča.

Obrnil sem se na LUZ in na pristojni občinski organ za upravne, gradbene in komunalne zadeve. Niti ta organ niti izvršni svet občine še vedno nista dala nikakršnega odgovora, potem ko sem jim v lanskem septembru izročil še zadnje zahtevane dokumente. Potem sem čakal tako kot drugi, da se bo kaj premaknilo. Toda ni se. Sredi januarja letos sem urgiral odgovor. Čakal sem pol leta, pa znova sitnaril. Še vedno nič no-

vega. Oktobra sem bil na občini pri odgovornih. Nisem več vprašal, samo zaklel sem še! Postopek brez rešitve traja na oddelku za upravne, gradbene in komunalne zadeve že 900, pri izvršnem svetu pa nad 400 dni.

Četudi je res, da delo upravnih služb še zdaleč ni enostavno in lahko, pa sem vendar prisiljen postaviti javno vprašanje: do kdaj bodo občinski mlini administracije mleli tako počasi? Počasi tudi takrat, kadar imajo odgovorni pred seboj vso zahtevano dokumentacijo in ko morajo ob strokovno pripravljenem predlogu odločiti le z »da« ali »ne«.

Ta primer poslovanja občinskih organov, na katere leti kritika, ni osamljen. Zato sem sprožil javno vprašanje tudi v imenu tistih preprostih, četudi strokovno manj razgledanih, ponavadi pa dokaj skromnih in potrpežljivih občanov. Srečeval sem se z njihovo upravičeno kritiko v natrpanih čakalnicah urbanističnih in drugih institucij. Med temi prosilci lokacij in gradbenih dovoljenj sem spoznaval tudi take, ki si želijo s težko privarčevanimi sredstvi povečati stanovanje ali pa dograditi ali povečati hišo. Pa so prav tako, ali včasih še bolj, podvrženi administrativni zakonitosti čakanja, čakanja v nedogled. Odgovorne kaj malo moti, da s počasnim reševanjem urbanističnih in gradbenih postopkov v sami administraciji zavirajo hitrejšo povečevanje stanovanjskega prostora. Prav nič jim ni mar vrtoglavo naraščanje cen gradbenega materiala in storitev. Prosilci so nemočni, popolnoma so odvisni od tega, če se bodo v administraciji držali zakonitih rokov v reševanju vlog. Praksa je že takšna, da teh rokov administracija ne spoštuje, kaj šele, da bi se čutila krivo in to priznala kot svojo delovno napako.

Očitno je povezanost prizadetih občanov, kadar vodijo neenakopravno vojno z administracijo, premajhna. Čas bi že bil, da bi naše delovanje in akcije v socialistični zvezi delovnega ljudstva, v organizacijah zveze borcev pa tudi v zvezi komunistov usmerili zoper tiste, ki s svojimi birokratskimi postopki v občinskih službah uničujejo pridobitve in prednosti resnične ljudske oblasti. Tu pa bi morali onemogočiti sleherno manipuliranje birokratov vsepovsod, najprej pa v občinskih službah in organih.

Ne bi smeli dobiti vtisa, da je vse črno. To na srečo ne drži! Med nami so, z nami živijo in za nas delajo tudi še kako zavzeti delavci tako v občinskih upravah, krajevnih skupnostih in krajevnih uradih. Ti se bodo s to oceno strinjali. Nam pa bodo velik up in v resnično oporo vedno takrat, kadar bomo združeno z njimi reševali zahtevnejše družbene naloge, kot je hitrejša in učinkovitejša gradnja stanovanj. Mar ni začetek teh družbenih prizadevanj že v ažurnem in učinkovitem poslovanju odgovornih občinskih služb? Te lahko v veliki meri poživljajo ali pa mrtvijajo moralo in ustvarjalnost naših delovnih ljudi.

Iz povedanega lahko zaključimo, da so moralno in materialno prizadeti tisti občani, ki spoštujejo zakonitost, ker vanjo verjamejo in ji zaupajo. Tak odnos pristojnih organov mnoge iz življenjske nuje prisili, da delajo mimo zakona. Niso pa redki primeri, ko nekateri to izkoristijo in v nasprotju z vsemi moralnimi in zakonitimi normami uresničijo svoje želje in hotenja.

Valentin Marinko

P. S.: Pritožbo sem vložil tudi na Republiški komite za varstvo okolja in urejanje prostora Ljubljana, Zupančičeva 6.

Komite je 12. 10. zahteval, da občinski oddelek za upravne, gradbene in komunalne zadeve v roku 10 dni odgovori, kakaj o zahtevku ni odločal v zakonitem roku. Ta rok pa je po Zakonu o upravnem postopku določen v enem oziroma dveh mesecih, ko so vročeni vsi zahtevani dokumenti.

(Nadaljevanje z 10. strani)

v stanovanju, pri avtomobilu. Spet nekdo vljudno poučuje otroka, da ne sme pisati po stenah, da to ni lepo, da so to naša stanovanja; da vse stane, da denar ne pada z neba, da je treba zanj pošteno delati, da je treba stanovanja ceniti, ker so še ljudje, ki jih nimajo, ki še vedno stanujejo kot podnajemniki, pogosto po vlažnih podstrešnih sobah in da ni tako lahko priti do stanovanja!

Ta naša stanovanja! Ne gre brez problemov, pa je kljub temu lepo. Še lepša bodo in še rajši se bomo vračali domov. Vedno bolj bodo prispevajoča življenja v krajevni skupnosti, v občini, republiki in federaciji, kajti zavedamo se, da se urejenost začne pri malih stvareh, pri malih odnosih, v jedrih družbe, v družinah, po prijetnih stanovanjih, v toplih domovih!

Anton Gričnik